

ROERKERKNIEUWS IN CORONATIJD

editie 31 (31 oktober 2020) – clustersecretariaat@roerkerken.nl

inleiding

Ten gevolge van de tweede golf aan Coronabesmettingen gaan ook de landen om ons heen weer in (gedeeltelijke) lockdown. In ons land wacht men nog even af of strengere dan de twee weken geleden al afgekondigde maatregelen noodzakelijk zijn om de tweede golf in te dammen. Duidelijk is dat de overheidsmaatregelen nu op minder draagkracht kunnen rekenen dan aan het begin van de crisis. Het lijkt wel een belangenstrijd: de horecabranche en de cultuursector vinden de maatregelen te rigoureuus, de vertegenwoordigers van zorg vinden de maatregelen juist niet ver genoeg gaan. Iedereen heeft er niet alleen zijn eigen ideeën over, maar ook zijn eigen mening die niet onder stoelen of banken wordt gestoken. Als Kerk en parochie proberen we er maar het beste van te maken, wat er te maken is; kijken we naar wat wel nog mogelijk is. Per slot van rekening was er aan het begin van de crisis weinig of niets mogelijk. Dat de heilige Geest ons de wijsheid en het inzicht schenkt om in balans te blijven, in balans tussen de verschillende belangen die op het spel staan. Wat voor de éne groep goed is, pakt voor de andere juist weer slecht uit. Ga er als overheid maar aan staan. De passage uit het ‘gebed van de Nederlandse bisschoppen in Coronatijd’ is nog altijd even actueel: *“Wij bidden voor allen die werkzaam zijn in de gezondheidszorg en het openbaar bestuur, dat zij uw nabijheid en zegen mogen ervaren in hun werk ten dienste van heel de samenleving”*.

De voorbereiding op het Vormsel in de verschillende parochie is enkele weken geleden van start gegaan. Omdat het ernaar uitziet dat ook de op vrijdagavond 4 december a.s. geplande vormselviering maar beperkt toegankelijk mag zijn, is in overleg met de vormheer (onze hulpbisschop Mgr. de Jong) besloten de groep (26 vormelingen) in tweeën te splitsen en die avond twee vormselvieringen achter elkaar te houden.

Videoboodschap van onze bisschop n.a.v. Allerzielen

“We kunnen uit dit leven niets meenemen, alleen het goeds dat we hebben gedaan”. Dat zegt bisschop Harrie Smeets van Roermond in een videoboodschap, die hij bij gelegenheid van Allerzielen heeft opgenomen. *“In een begrafenisstoet rijdt nooit een verhuishwagen mee, alleen onze goede werken zullen ons vergezellen”*. Vanwege de coronamaatregelen kunnen de jaarlijkse Allerzielenvieringen in de parochies komend weekeinde niet de op gebruikelijke wijze plaatsvinden. In veel parochies is daarom gezocht naar alternatieve manieren om stil te staan bij de overledenen van het afgelopen jaar. In de video geeft de bisschop aan dat hij meeleeft met iedereen die een dierbare verloren heeft. *“In dit bijzondere jaar wil ik ook al uw overledenen in mijn gebed meenemen, dat ook zij geborgen mogen zijn in Christus”*, aldus de bisschop. Allerzielen is het eeuwenoude gebruik in de katholieke kerk om op 2 november (daags na Allerheiligen) met name de overledenen uit het afgelopen jaar te herdenken en de graven te zegenen. *“We verzorgen de graven om te laten zien dat we verbonden zijn met degenen die ons voorgedaan zijn naar het eeuwig leven”*, zo zegt de bisschop in de video. U kunt de (digitale) boodschap van de bisschop vinden op:

https://www.youtube.com/watch?v=NlrtDVwGy8M&feature=emb_title

Roepingenweek

In de week van 1 tot en met 7 november wordt in de katholieke kerk in Nederland voor de tweede keer een roepingenweek gehouden. Elke dag is er in een ander bisdom een gebedsviering voor roepingen. In het bisdom Roermond vindt deze plaats op donderdag 5 november. Om 17.00 uur bidden de priesterstudenten samen met bisschop Harrie Smeets de vespers in de abdijkerk van Rolduc. Vanwege de coronamaatregelen is deze viering helaas besloten en is het niet mogelijk om er naartoe te komen. De viering wordt wel via internet gestreamd (te volgen via de site <https://www.rolduc.nl/grootseminarie-rolduc/home>), zodat belangstellenden thuis kunnen meebidden en zo in gebed met de seminaristen en de bisschop verbonden te zijn. De datum voor deze gebedsweek voor roepingen is niet toevallig gekozen: 7 november is de feestdag van de heilige Willibrord, de patroonheilige van kerk in Nederland.

St. Willibrord

In 690 komt de Engelse Willibrord aan in de Lage Landen. Deze monnik en missionaris uit Northumbrië is met twaalf gezellen de Noordzee overgestoken om het christendom te verspreiden in het land van de Friezen. Zijn eigen land is al eerder gekerstend. Het Friese gebied beslaat de kuststrook van de Westerschelde tot aan de Weser. De Friezen houden vast aan hun oude gebruiken en geloven in goden als Wodan en Donar. Van zijn voorgangers weet Willibrord dat het bekeren van de Friezen geen eenvoudige zaak is. Daarom vraagt hij om steun bij het Frankische hof. Het Friese gebied grenst aan het Frankische Rijk, dat onder koning Clovis twee eeuwen daarvoor al het christelijke geloof heeft aangenomen. De Friese adel beschouwt de missionarissen als handlangers van de Franken, met wie de Friezen regelmatig in botsing komen. De strijd tussen Franken en Friezen kent een wisselende geschiedenis van bondgenootschappen en conflicten. Er is geen sprake van een harde grens tussen Fries en Frankisch gebied: na elk gevecht schuiven óf de Friezen een stukje naar het zuiden óf de Franken naar het noorden. Zo valt Utrecht onder wisselend gezag. Rond 630 – tijdens een periode van Frankische successen – laat de Frankische koning Dagobert het eerste kerkje van Utrecht bouwen op het huidige Domplein. Kort daarop wordt het onder Fries gezag weer verwoest. Op aandringen van de Frankische vorsten benoemt de paus Willibrord tot 'aartsbisschop van de Friezen'. De Franken kunnen zo via de aartsbisschop invloed uitoefenen op het bestuur van de Friese gebieden. In 696 vestigt Willibrord zich in Utrecht en herbouwt de verwoeste kerk. Ook geeft hij opdracht tot het bouwen van een nieuwe kerk en sticht hij een klooster. Vanuit Utrecht trekken de missionarissen vervolgens het land van de Friezen in. Deels met succes: tegen het einde van Willibrords leven – hij sterft in 739 – zijn veel mensen in de kuststreek tot het christendom bekeerd. Maar in de rest van het Friese gebied stuiten de missionarissen op verzet. Bekend is het verhaal van de dood van Bonifatius, die op zendingsmissie rond 754 bij Dokkum wordt vermoord. Pas aan het einde van de achtste eeuw komt er door de wapens van de Franken een einde aan de strijd (canon van Nederland).

Ongetwijfeld heeft de heilige Willibrord ook onze streken bezocht. De kloosterstichting van Susteren wordt in ieder geval aan Willibrord toegeschreven (714) en geldt dan ook als de oudste in de Nederlanden. Her en der liet Willibrord zijn sporen na in de vorm van bronnen die hij liet ontspringen: de zogenaamde 'Willibrordusputjes'. Daarvan zijn er ook enkele bij ons in de buurt te vinden, zoals in Aldeneik (B) en in Birgelen (D). De vraag is of, en zo ja in

hoeverre er een band is tussen Willibrord en de kloosterstichting St. Odiliënberg, die samen met die van Susteren en Aldeneik ook wel 'de drie Munsters van de Maasgouw' worden genoemd. Thans wordt er algemeen vanuit gegaan dat het Pepijn (III) de Korte (714-768) was, die de uit Engeland afkomstige (bisschop) Wiro (Wera) tussen 747 en 751 Berg als woonplaats schonk voor zijn levensavond. Deze Wiro vertoefde aan het Frankische hof als Pepijns biechtvader en adviseur in staatszaken. Daar bevond zich toentertijd een van oorsprong Angelsaksische kloosterstichting. Pas later (in 752 of kort daarna) zouden Plechelmus en Otgerus zich bij hem gevoegd hebben. Het was Pepijns gelijknamige grootvader Pepijn (II) van Herstal (635-714), die Willibrord, na zijn overwinning op de Friese Koning Radboud, Friesland als missiegebied had toegewezen en hem ook verlof had gegeven het St. Maartens klooster en de St. Salvatorkerk te bouwen. Pepijns dood in 714 vormde voor koning Radboud de aanleiding om Willibrords missiewerk te dwarsbomen. Pas nadat Pepijns opvolger, Karel Martel (689-741) hem weer had verslagen (722) kon Willibrord weer vanuit Echternach naar Utrecht terugkeren. Of onze 'Bergse heiligen' Willibrord persoonlijk hebben gekend weten we niet, de stichting van het Angelsaksische klooster in Berg wordt tegenwoordig pas na Willibrords dood (739) gedateerd, d.w.z. ten tijde van Pepijn III de Korte, halverwege de achtste eeuw. Een halve eeuw later dus dan de traditionele opvatting, die deze plaatste tijdens de regering van Pepijn II van Herstal. Zowel bronnen- en tekstkritiek als archeologisch onderzoek geven geen aanleiding een band tussen Willibrord en Berg te veronderstellen.

Waar de volksmond die band wel veronderstelt, is bij de 'St. Jans Kloes' in Haaren (D), een eeuwenoud bedevaartsoord vlak over de grens bij Posterholt (Varst). Al in 1328 werd een bijzondere aflat verleend aan de bezoekers en weldoeners van deze kapel. De plek ligt vlak bij de plek waar in 1983 zeven Romeinse brandgraven uit de 2^e en 3^e eeuw na Chr. werden vrij gelegd, alsmede enkele Merovingische graven uit de periode 430-750 na Chr. Reden om aan te nemen dat het voorheen een heidense cultusplaats was. *"Als um 690 n. Chr. Willibrord mit seinen 12 irogermanischen Mönchen in das Maastal kam, um hier das Christentum zu predigen, fanden sie eine Bevölkerung vor, die noch tief im Heidentum befangen war. Die christlichen Mönche, die von Irland den Grundsatz mitgebracht hatten, das Christentum auf sanfte Art und unter großen Zugeständnissen an die örtlichen Gebräuche einzuführen, bauten in der Nähe des Gräberfeldes eine Klausur. Der dort lebende Mönch betätigte sich zunächst als Heilkundiger und hatte manchmal auch dann noch Erfolg, wo die Zaubertänke des heidnischen Priesters versagt hatten. Fast wie selbstverständlich nahm der Mönch nach dessen Tod dessen Stelle als Heilkundiger an. Aus einer provisorischen Zelle entstanden Klausuren für mehrere Mönche aus Lehmfachwerk gebaut und mit Stroh gedeckt. Das Kernstück wurde aber bald eine Kapelle, die dem Hl. Johannes des Täufers geweiht und mit seinen Reliquien ausgestattet war. Diese Kapelle war vermutlich zugleich Taufkirche. Die Bestattung der Toten fand nun, nachdem die Menschen den christlichen Glauben angenommen hatten, auf einem neuen Friedhof an der Kapelle statt"* (Hubert Behrens, 1992). Waar of niet: feit is dat het christendom in deze contreien mede dankzij de heilige Willibrord oude papieren heeft.

Kloosterjubiläum Zr. Josephine

Op zaterdag 7 november a.s. (feestdag van de H. Willibrord), viert Zr. Josephine van priorij Thabor haar zilveren kloosterjubiläum. Het is dan 25 jaar geleden dat zij haar professie deed. Velen in St. Odiliënberg kennen Zr. Josephine van de catecheselessen die zij verzorgt, met

name bij de Communie- en Vormselvoorbereiding. Vanwege de Coronacrisis zal de jubileummis die om 10.30 uur begint slechte beperkt toegankelijk zijn. Toch kan de Mis via de computer (livestream) gevolgd worden. Omdat dit nogal duur is wordt om een bijdrage in de kosten gevraagd. Dat kan middels een 'envelop met inhoud', te deponeren in de brievenbus van het klooster (Aan de Berg 3 St. Odiliënberg) of een overmaking op bankrekeningnr. NL 41 INGB 0004 1591 27 t.n.v. H.D.L.M. Schruer (Zr. Johanna) o.v.v. livestream. Wij feliciteren Zr. Josephine van harte met haar jubileum en danken haar niet alleen voor haar beschouwend leven in dienst van de Heer, maar ook voor haar actieve leven ten dienste van de jeugd. In de loop der jaren heeft ze heel wat kinderen mogen voorbereiden op de eerste Heilige Communie en op het Vormsel. Dat is in deze tijd geen gemakkelijke en ook niet altijd even dankbare taak, maar wel een die onmisbare zoden zet aan de dijk van het Rijk Gods in deze wereld.

Gebed in Coronatijd

Op deze 'Reformationstag' (Hervormingsdag) een gebed van Ds. Sophie Bloemert: *Goede God, hier zijn we, met alles wat ons bezighoudt: de zorgen van ons eigen bestaan en die van de wereld waarin wij leven. Want we worden het zo beu, corona blijft ons dagelijks leven bepalen, zelfs al wordt de speelruimte groter. Juist nu merken we hoe lastig samen leven eigenlijk is: we zijn onze onbevangingheid kwijt, draaien om elkaar heen. Hoe kunnen we zo elkaar tot naaste zijn? We ervaren moeite en ongemak: elkaar kunnen ontmoeten, maar nog steeds zonder liefdevol aanraken, wel naar de kerk mogen, maar zo anders en zonder zang. En we dragen de last van de voorbije maanden met ons: sommigen werkten zo intensief en zo veel; anderen moesten thuis zitten, werkloos, niets te verdienen. Wat wacht ons nog? Omwille van die dubbelheid, die zorg en angst bidden wij: Heer ontferm U.*

Wit U ons in deze (Corona-) tijd extra financieel ondersteunen?

Herkenbosch: NL52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus

Melick: NL 54 INGB 000 1054 893 tnv RK kerkbestuur St. Andreas

Montfort: NL 39 RABO 013 4704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina

St. Odiliënberg: NL 58 RABO 0138 1020 82 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus

Posterholt: NL 06 RABO 0142 301 760 of NL 63 INGB 0001 170 840 t.n.v. RK Kerk St. Matthias

Vlodrop: NL 10 RABO 01546 00512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl.

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154

Bert Venner (Roermond), diaken, 320 215

Lian Overbeeke (Posterholt), jeugd- en jongerenwerk, diaconie, tel. 06 – 526 20 245

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marjo Janssen), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 – catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg, tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 – martinus@roerkerken.nl